Kildestoff til *Arbeidshefte for tjenestemøtet*

2.–8. NOVEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOK 39–40

«Moses fulgte instrukser nøye»

(2. Mosebok 39:32) Slik ble alt arbeidet med tabernaklet, møteteltet, fullført. Israelittene gjorde alt det Jehova hadde befalt Moses. Akkurat slik gjorde de.

***w11* 15.9. s. 27–28 avsn. 13**
Er du kjent av Jehova?

13 Moses, derimot, var «uten sammenligning den mest saktmodige av alle mennesker som var på jordens overflate». (4. Mos 12:3) Han viste at han var saktmodig og ydmyk, for han gjorde akkurat som Jehova hadde befalt ham. (2. Mos 7:6; 40:16) Det er ikke noe som tyder på at Moses ofte satte spørsmålstegn ved Jehovas måte å gjøre tingene på, eller ble ergerlig fordi han måtte gjøre som Jehova hadde sagt. Moses hadde for eksempel fått instrukser til den minste detalj i forbindelse med tabernaklet – om hvor mange løkker det skulle være på teltdukene, og hvilken farge det skulle være på tråden. (2. Mos 26:1–6) Hvis en tilsynsmann i Guds organisasjon i dag kommer med veiledning som virker veldig detaljert, kan du kanskje noen ganger bli frustrert. Jehova, derimot, er en fullkommen tilsynsmann, som delegerer oppgaver og stoler på sine tjenere. Når han gir detaljerte instrukser, gjør han det med god grunn. Husk at Moses ikke ble irritert på Jehova for at han nevnte så mange detaljer, som om han skulle mene at Jehova ikke viste ham respekt eller kvalte hans frihet eller kreativitet. Nei, Moses sørget for at arbeiderne gjorde alt det Gud hadde sagt – «akkurat slik gjorde de». (2. Mos 39:32) Han var virkelig ydmyk. Han var klar over at det var Jehovas arbeid, og at han bare ble brukt som et redskap.

(2. Mosebok 39:43) Da Moses inspiserte alt arbeidet, så han at de hadde gjort det nøyaktig på den måten som Jehova hadde befalt, og Moses velsignet dem.

(2. Mosebok 40:1, 2) Så sa Jehova til Moses: 2 «På den første dagen i den første måneden skal du sette opp tabernaklet, møteteltet.

(2. Mosebok 40:16) Moses gjorde alt det Jehova hadde befalt ham. Akkurat slik gjorde han.

***w05* 15.7. 27 avsn. 3**
Er du tro i alt?

3 «Moses var som tjener trofast,» sier Hebreerne 3:5. Hvordan var profeten Moses trofast? I forbindelse med byggingen av tabernaklet blir det sagt at «Moses gikk i gang med å gjøre alt det som Jehova hadde befalt ham. Akkurat slik gjorde han». (2. Mosebok 40:16) Vi viser trofasthet i tilbedelsen av Jehova ved lydig å tjene ham. Dette innebærer naturligvis at vi må forbli lojale mot Jehova når vi kommer ut for vanskelige trosprøver og andre prøvelser. Men det at vi består store prøver, er ikke det eneste som viser at vi er trofaste. «Den som er tro i det minste, er også tro i mye, og den som er urettferdig i det minste, er også urettferdig i mye,» sa Jesus. (Lukas 16:10) Vi må være trofaste også i tilsynelatende små saker.

Let etter åndelige perler

(2. Mosebok 39:34) dekket av rødfargede værskinn, dekket av selskinn, forhenget til avskjerming;

***it*-2 808 avsn. 6**
Selskinn

Hvor israelittene fikk skinnet fra. Hvis *tạchasj* betegner en selart, kan en spørre hvor israelittene fikk selskinn fra. Seler holder riktignok normalt til i arktiske og antarktiske strøk, men

noen seler foretrekker varmere klima. Det lever fortsatt et antall munkeseler i en del av Middelhavet og i andre varmere farvann. Menneskene har i århundrenes løp i høy grad redusert selbestanden, så i bibelsk tid kan det ha vært rikelig med sel både i Middelhavet og i Rødehavet. Så sent som i 1832 opplyste den engelske utgaven av Calmets *Dictionary of the Holy Bible* (s. 139): «På mange av småøyene i Rødehavet omkring Sinaihalvøya finnes det seler.» – Se også *The Tabernacle's Typical Teaching* av A.J. Pollock, London, s. 47.

(2. Mosebok 40:34) Så dekket skyen møteteltet, og Jehovas herlighet fylte tabernaklet.

***w15* 15.7. 21 avsn. 2**
Spiller det noen rolle hvem som ser det du gjør?

Da tabernaklet var ferdig, begynte en sky «å dekke møteteltet, og Jehovas herlighet fylte tabernaklet». (2. Mos 40:34) For et tydelig tegn på Jehovas godkjennelse! Hvordan tror du Besalel og Oholiab følte det da? Selv om navnene deres ikke var inngravert på de kunsthåndverkene de hadde laget, må de ha følt glede over å vite at Gud velsignet alle anstrengelsene deres. (Ordsp 10:22) I årene som fulgte, må det ha varmet deres hjerte å se at arbeidene deres fortsatte å bli brukt i tjenesten for Jehova. Når Besalel og Oholiab blir oppreist til liv i den nye verden, vil de uten tvil bli begeistret over å få vite at tabernaklet ble brukt i den sanne tilbedelse i omkring 500 år!

Bibellesning

(2. Mosebok 39:1–21) Av den blå tråden, den fiolette ullen og det skarlagenrøde materialet laget de fint vevde klær til tjenesten på det hellige sted. De laget de hellige klærne som var til Aron, slik Jehova hadde befalt Moses. **2** Han laget efoden av gull, blå tråd, fiolett ull, skarlagenrødt materiale og fint tvunnet lingarn. **3** De hamret ut gullet til tynne plater, og han skar dem opp i tråder som kunne arbeides inn mellom den blå tråden, den fiolette ullen, det skarlagenrøde materialet og det fine linet, og efoden ble brodert. **4** De laget skulderstykker som ble festet på den, og den ble føyd sammen med dem ved de to kantene. **5** Det vevde beltet, som satt på efoden for å holde den på plass, var laget av de samme materialene: gull, blå tråd, fiolett ull, skarlagenrødt materiale og fint tvunnet lingarn, slik Jehova hadde befalt Moses. **6** Så monterte de onykssteinene i innfatninger av gull, og de graverte inn navnene på Israels sønner på dem, slik man ville ha gravert et segl. **7** Han satte dem på efodens skulderstykker som minnesteiner for Israels sønner, slik Jehova hadde befalt Moses. **8** Så laget han bryststykket i brodert arbeid, slik efoden var laget, av gull, blå tråd, fiolett ull, skarlagenrødt materiale og fint tvunnet lingarn. **9** Det var kvadratisk når det var lagt dobbelt. Bryststykket var et fingerspann langt og et fingerspann bredt når det var lagt dobbelt. **10** De satte fire rader med steiner på det. I den første raden var det rubin, topas og smaragd. **11** I den andre raden var det turkis, safir og jaspis. **12** I den tredje raden var det *lesjem*-stein, agat og ametyst. **13** Og i den fjerde raden var det krysolitt, onyks og jade. De var montert i innfatninger av gull. **14** Det var én stein for hver av Israels tolv sønner, og på hver stein var navnet på en av de tolv stammene inngravert, som på et segl. **15** Så laget de kjeder av rent gull til bryststykket, tvunnet som snorer. **16** Og de laget to innfatninger av gull og to ringer av gull og satte de to ringene i de to øverste hjørnene av bryststykket. **17** De stakk de to gullsnorene gjennom de to ringene i hjørnene av bryststykket. **18** De stakk så de to endene av de to snorene gjennom de to innfatningene og festet dem til skulderstykkene på forsiden av efoden. **19** Videre

laget de to gullringer og satte dem i de to nederste hjørnene, på den siden av bryststykket som vender inn mot efoden. **20** Så laget de to gullringer til og satte dem på utsiden av efoden, nedenfor de to skulderstykkene og ovenfor efodens vevde belte, nær det stedet der efoden er føyd sammen. **21** Til slutt bandt de ringene på bryststykket til ringene på efoden med en blå snor, slik at bryststykket ble holdt på plass på efoden, ovenfor det vevde beltet, slik Jehova hadde befalt Moses.

9.–15. NOVEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOK 1–3

«Hensikten med offergaver»

(3. Mosebok 1:3) Hvis han ofrer et brennoffer av storfeet, skal det være et feilfritt hanndyr. Av egen fri vilje skal han bære det fram for Jehova ved inngangen til møteteltet.

(3. Mosebok 2:1) Hvis noen bærer fram et kornoffer til Jehova, skal offergaven være fint mel. Han skal helle olje på det og legge virak på det.

(3. Mosebok 2:12) Dere kan bære fram slike ting til Jehova som en offergave av førstegrøden, men de skal ikke brennes på alteret til en behagelig duft.

_it_-2 476
Ofre

Brennofre. Et brennoffer ble i sin helhet frambåret for Gud; den som brakte det, skulle ikke beholde noen del av dyret. (Jf. Dom 11:30, 31, 39, 40.) Et slikt offer var en anmodning til Jehova om å godta, eller vise at han hadde godtatt, det syndofferet som ofte ledsaget det. Som et «brennoffer» gav Jesus seg selv helt og fullt.

it-2 479 avsn. 5
Ofre

Kornofre. Kornofre ble frambåret sammen med fellesskapsofre, brennofre og syndofre og også ved ofring av førstegrøden, men i noen tilfeller ble de frambåret helt for seg selv. (2Mo 29:40–42; 3Mo 23:10–13, 15–18; 4Mo 15:8, 9, 22–24; 28:9, 10, 20, 26–28; kap. 29) Slike ofre var et uttrykk for takknemlighet over at Gud så rikelig hadde velsignet sitt folk og hadde gitt det stor velstand. Det ble ofte brukt olje og virak i forbindelse med dem. Kornofre kunne bestå av fint mel, ristede aks eller ringformede kaker eller tynnkaker som var bakt, stekt på en bakstehelle eller tilberedt i en fettgryte. Av et slikt offer ble noe lagt på brennofferalteret og noe spist av prestene, og hvis det dreide seg om et fellesskapsoffer, ble noe spist også av den som brakte offeret. (3Mo 6:14–23; 7:11–13; 4Mo 18:8–11) Ingen av de kornofrene som ble lagt på alteret, skulle inneholde surdeig eller «honning» (det siktes her trolig til sukkerholdig saft av fikener eller andre frukter, som kunne gjære). – 3Mo 2:1–16.

(3. Mosebok 3:1) Hvis offergaven er et fellesskapsoffer, og hvis han tar det av storfeet, enten det er et hanndyr eller et hunndyr, skal det være et feilfritt dyr han fører fram for Jehova.

it-2 477 avsn. 1
Ofre

Fellesskapsofre (fredsofre). Fellesskapsofre som Jehova godkjente, betegnet fred med ham. Den som frambar offeret, og hans husstand fikk del i offeret (i tabernaklet: i forgården, hvor det ifølge tradisjonen var satt opp løvhytter like innenfor den duken som omgav forgården; i templet: i spesielle spiserom til dette formål). Den presten som tok seg av frambæringen av offeret, fikk en andel, og de andre prestene som var i tjeneste, fikk en andel. Jehova mottok den velluktende røyken av det brennende fettet. Blodet, som symboliserte livet, ble gitt til Gud som noe som tilhørte ham. Den som kom med offeret, tok på denne måten del i et måltid sammen med Jehova og hans prester, noe som var et bilde på at det var et fredelig forhold partene

imellom. Hvis noen tok del i et slikt måltid mens han var uren (i noen av de henseender som blir nevnt i Loven), eller spiste kjøttet etter at det hadde vært oppbevart lenger enn tillatt (i det varme klimaet ville det snart begynne å gå i forråtnelse), skulle vedkommende avskjæres fra sitt folk. Han besmittet eller vanhelliget måltidet ved at han framfor Jehova enten selv var uren eller spiste noe som var vemmelig, noe som var et uttrykk for mangel på respekt for hellige ting. – 3Mo 7: 16–21; 19: 5–8.

Let etter åndelige perler

(3. Mosebok 2:13) Alle kornofrene dine skal saltes. Saltet må ikke mangle i kornofferet, for det minner deg om pakten med din Gud. Sammen med alle offergavene dine skal du ofre salt.

(Esekiel 43:24) Du skal føre dem fram for Jehova, og prestene skal kaste salt på dem og ofre dem som brennoffer til Jehova.

***w04* 15.5. 22 avsn. 1**
Viktige punkter fra 3. Mosebok

2:13 – Hvorfor måtte det frambæres salt 'med enhver offergave'? Dette ble ikke gjort for å sette smak på ofrene. Over hele verden blir salt brukt som konserveringsmiddel. Salt ble sannsynligvis frambåret sammen med offergavene fordi det står for ufordervethet og ubedervethet.

(3. Mosebok 3:17) Dette er en varig forskrift for dere i generasjon etter generasjon, uansett hvor dere bor: Dere skal ikke spise noe som helst fett eller noe som helst blod.'»

***it*-1 591**
Fett

Begrunnelse for loven. Under lovpakten ble både blodet og fettet betraktet som noe som utelukkende tilhørte Jehova. Livet er i blodet, og ettersom det bare er Jehova som kan gi liv, tilhører blodet ham. (3Mo 17:11, 14) Fettet ble betraktet som den mest verdifulle delen av dyrets kjøtt. Når fettet av et dyr ble frambåret som offer, var det således et tydelig uttrykk for at de beste delene tilhører Jehova Gud, som sørger så rikelig for sine skapninger, og av at den som frambar offeret, ønsket å gi det beste til ham. Ettersom dette røykofferet på alteret var et symbol på at israelittene gav det beste til Jehova, ble det sagt at det skulle ryke på alteret som «føde» og til «en formildende duft» for ham. (3Mo 3:11, 16) Å spise fett var derfor å tilegne seg noe som var viet til Gud, en krenkelse av Jehovas rettigheter, og medførte dødsstraff. I motsetning til blodet kunne imidlertid fettet bli brukt til andre formål, i hvert fall hvis det stammet fra et selvdødt dyr eller et dyr som var blitt drept av et annet dyr. – 3Mo 7:23–25.

***w04* 15.5. 22 avsn. 2**
Viktige punkter fra 3. Mosebok

3:17. Fettet ble betraktet som den beste eller mest verdifulle delen, så forbudet mot å spise fett understreket tydeligvis overfor israelittene at det beste tilhører Jehova. (1. Mosebok 45:18) Dette minner oss om at vi må gi Jehova det aller beste. – Ordspråkene 3:9, 10; Kolosserne 3: 23, 24.

Bibellesning

(3. Mosebok 1:1–17) Og Jehova kalte på Moses og talte til ham fra møteteltet. Han sa: **2** «Tal til israelittene og si til dem: 'Hvis noen av dere vil bære fram et husdyr som offergave til Jehova, skal dyret tas fra storfeet eller småfeet. **3** Hvis han ofrer et brennoffer av storfeet, skal det være et feilfritt hanndyr. Av egen fri vilje skal han bære det fram for Jehova ved inngangen til møteteltet. **4** Han skal legge hånden på brennofferets hode, og offergaven vil bli godtatt og gjøre soning for ham. **5** Så skal den unge oksen slaktes framfor Jehova, og Arons sønner, prestene, skal bære fram blodet og stenke det på alle sidene av alteret, som står ved inngangen til

møteteltet. 6 Brennofferet skal flås og deles opp i stykker. 7 Arons sønner, prestene, skal gjøre opp ild på alteret og legge ved på ilden. 8 De skal legge stykkene av offergaven sammen med hodet og nyrefettet oppå veden som brenner på alteret. 9 Innvollene og skankene skal vaskes med vann, og presten skal brenne alt sammen på alteret som et brennoffer, et ildoffer med en behagelig duft for Jehova. 10 Hvis han ofrer et brennoffer av småfeet, av de unge sauene eller geitene, skal det være et feilfritt hanndyr. 11 Det skal slaktes ved nordsiden av alteret, framfor Jehova, og Arons sønner, prestene, skal stenke blodet på alle sidene av alteret. 12 Det skal deles opp i stykker, og presten skal legge stykkene, hodet og nyrefettet oppå veden som brenner på alteret. 13 Innvollene og skankene skal vaskes med vann, og presten skal bære fram alt sammen og brenne det på alteret. Det er et brennoffer, et ildoffer med en behagelig duft for Jehova. 14 Men hvis han ofrer fugler som et brennoffer til Jehova, skal han ta offergaven fra turtelduene eller dueungene. 15 Presten skal bære fram fuglen ved alteret, vri av hodet og brenne den på alteret. Men blodet skal han la renne ut på siden av alteret. 16 Han skal fjerne kroen og fjærene og kaste dette ved siden av alteret, mot øst, der asken ligger. 17 Han skal kutte fuglen opp ved vingene, men ikke dele den i to. Så skal presten brenne den på veden som brenner på alteret. Det er et brennoffer, et ildoffer med en behagelig duft for Jehova.

16.–22. NOVEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOK 4–5

«Gi Jehova ditt beste»

(3. Mosebok 5:5, 6) Hvis noen pådrar seg skyld i forbindelse med noe av dette, skal han bekjenne på hvilken måte han har syndet. 6 Han skal også komme med et skyldoffer til Jehova for den synden han har begått – et hunndyr av småfeet, enten et hunnlam eller en ung hunngeit – som et syndoffer. Så skal presten gjøre soning for ham for hans synd.

***it*-2 478 avsn. 9**
Ofre

Skyldofre. Også skyldofre var ofre som ble frambåret på grunn av synder, ettersom skyld er knyttet til synd. De ble frambåret for spesielle synder som en person hadde pådratt seg skyld ved, og de skilte seg fra andre syndofre ved at de etter alt å dømme skulle kompensere for at en rettighet var blitt krenket, eller gi en person en rettighet tilbake. En rettighet som tilkom enten Jehova eller hans hellige nasjon, var blitt krenket. Skyldofferet skulle gi Jehova en kompensasjon for at rettigheten var blitt krenket, eller gi den angrende synderen visse paktsrettigheter tilbake og mildne straffen for hans synd. – Jf. Jes 53:10.

(3. Mosebok 5:7) Men hvis han ikke har råd til en sau, skal han komme med to turtelduer eller to dueunger til Jehova som et skyldoffer for sin synd, én som et syndoffer og én som et brennoffer.

***w09* 1.6. 26 avsn. 3**
Han tar hensyn til våre begrensninger

Moseloven gjenspeilte Jehovas kjærlige omtanke. Den sa: «Men hvis han ikke har råd til så mye som en sau, da skal han som sitt skyldoffer for den synd som han har begått, bære fram to turtelduer eller to dueunger for Jehova.» (Vers 7) Formuleringen «hvis han ikke har råd til» kan også gjengis med «hvis hans hånd ikke rekker». Hvis en israelitt var så fattig at han ikke hadde råd til en sau, tok Gud med glede imot det som var innenfor vedkommendes rekkevidde, for å si det slik – to turtelduer eller to dueunger.

(3. Mosebok 5:11) Hvis han ikke har råd til to turtelduer eller to dueunger, skal han som offergave for sin synd komme med en tiendedels efa fint mel som et syndoffer. Han skal ikke blande olje i det eller legge virak på det, for det er et syndoffer.

***w09* 1.6. 26 avsn. 4**
Han tar hensyn til våre begrensninger

Men hva om personen ikke engang hadde råd til de to fuglene? «Da skal han som sin offergave for den synd som han har begått, bære fram en tiendedels efa [litt over 2 liter] fint mel til et syndoffer,» sa Loven. (Vers 11) Jehova valgte altså å gjøre et unntak for dem som var veldig fattige, og å godta et syndoffer uten blod. I Israel førte ikke fattigdom til at noen gikk glipp av den velsignelse det var å få soning, eller av det privilegium å stifte fred med Gud.

Let etter åndelige perler

(3. Mosebok 5:1) Hvis noen har hørt en offentlig innkalling til å vitne og han er et vitne – enten ved at han har sett noe eller har fått vite om noe – og han ikke sier fra om det, da er det en synd, og han må ta konsekvensene av sin gale handlemåte.

***w16.02* 30 avsn. 14**
Lær av Jehovas lojale tjenere

14 Det å være vennlig kan hjelpe deg til å takle en lojalitetskonflikt. Det kan for eksempel være at du vet helt sikkert at en bror har gjort noe alvorlig galt. Du føler kanskje at du må være lojal mot ham, særlig hvis han er en nær venn eller en i familien. Men hvis du dekker over det han har gjort, vil du være illojal mot Gud. Det er selvfølgelig viktigst at du er lojal mot Jehova. Så vær vennlig, men bestemt, akkurat som Natan. Oppmuntre broren til å be de eldste om hjelp. Hvis han ikke gjør det innen rimelig tid, bør din lojalitet mot Gud få deg til å snakke med de eldste om saken. Ved å gjøre dette viser du at du er lojal mot Jehova. Du er også vennlig og god mot vennen din eller den du er i familie med, for de eldste vil med mildhet forsøke å hjelpe ham til å få et godt forhold til Jehova igjen. – **Les 3. Mosebok 5:1; Galaterne 6:1.**

(3. Mosebok 5:15, 16) «Hvis noen handler illojalt ved å synde mot Jehovas hellige ting, uten at det er med vilje, skal han komme med en feilfri vær av småfeet som et skyldoffer til Jehova. Værens verdi i sølvsekel fastsettes etter det hellige steds standardvekt. **16** Og han skal gi erstatning for den synden han har begått mot det hellige sted, og dessuten legge til en femtedel av verdien. Han skal gi dette til presten, slik at presten kan gjøre soning for ham med skyldofferværen, og han skal bli tilgitt.

***it*-1 894 avsn. 6**
Hellighet

Dyr og avlinger. De førstefødte av hankjønn av storfe, sau og geit skulle betraktes som hellige for Jehova og skulle ikke løskjøpes. Disse dyrene skulle frambæres som ofre, og en andel av dem tilfalt prestene, som var helliget. (4Mo 18:17–19) Førstegrøden og tienden var hellige, og det var også alle ofre og alle gaver som var helliget til tjenesten ved helligdommen. (2Mo 28:38) Man kunne ikke ta lett på noe av det som var helliget til Jehova, og bruke det til alminnelige eller verdslige formål. Et eksempel på dette ses i loven om tienden. Når en mann hadde satt til side noe, for eksempel av hveteavlingen, som han skulle gi som tiende, og han selv eller en i hans husstand av vanvare skulle komme til å bruke noe av det i huset, for eksempel til matlaging, ble han skyldig i brudd på Guds lov om hellige ting. Moseloven krevde at han skulle erstatte den aktuelle mengden overfor helligdommen, pluss 20 prosent, og at han dessuten skulle frambære en lytefri vær av småfeet som offer. Dette framkalte dyp respekt for de hellige ting som tilhørte Jehova. – 3Mo 5:14–16.

Bibellesning

(3. Mosebok 4:27 til 5:4) Hvis det er en av folket som synder uten at det er med vilje, og han pådrar seg skyld ved å gjøre noe av det Jehova forbyr, **28** eller hvis han blir klar over en synd som han har begått, da skal han komme med en feilfri ung hunngeit som offergave for den synden han har begått. **29** Han skal legge hånden på syndofferets hode og slakte syndofferet på samme sted som brennofferet. **30** Presten skal ta noe av blodet på fingeren og stryke det på hornene på brennofferalteret. Resten av blodet skal han helle ut ved foten av alteret. **31** Han skal ta ut alt fettet av geita, slik fettet tas ut av fellesskapsofferet. Presten skal brenne det på alteret som en behagelig duft for Jehova, og presten skal gjøre soning for ham, og han skal bli tilgitt. **32** Hvis han kommer med et lam som syndoffer, skal det være et feilfritt hunnlam. **33** Han skal legge hånden på syndofferets hode og slakte det som et syndoffer på samme sted som brennofferet slaktes. **34** Presten skal ta noe av blodet fra syndofferet på fingeren og stryke det på hornene på brennofferalteret. Resten av blodet skal han helle ut ved foten av alteret. **35** Han skal ta ut alt fettet av lammet, på samme måte som fettet tas ut av en ung vær som gis som fellesskapsoffer. Presten skal brenne det på alteret, oppå Jehovas ildofre, og presten skal gjøre soning for ham for den synden han har begått, og han skal bli tilgitt.

5 Hvis noen har hørt en offentlig innkalling til å vitne og han er et vitne – enten ved at han har sett noe eller har fått vite om noe – og han ikke sier fra om det, da er det en synd, og han må ta konsekvensene av sin gale handlemåte. **2** Eller hvis en person rører ved noe urent, enten den døde kroppen av et urent vilt dyr, et urent husdyr eller et urent smådyr, da er han uren og har pådratt seg skyld, selv om han ikke er klar over det. **3** Eller hvis noen uten å vite det rører ved noe urent hos mennesker – hva som helst urent som kan gjøre ham uren – og han blir klar over det, da har han pådratt seg skyld. **4** Eller hvis noen uten å tenke seg om sverger på å gjøre noe – enten det er godt eller ondt, uansett hva det er – og han så innser at han har sverget tankeløst, da har han pådratt seg skyld.

23.–29. NOVEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOK 6–7

«Et uttrykk for takknemlighet»

(3. Mosebok 7:11, 12) Dette er loven om fellesskapsofferet som bæres fram for Jehova: **12** Hvis noen bærer det fram som et uttrykk for takknemlighet, skal han sammen med takkofferet bære fram usyrede ringformede brød med olje i, usyrede tynne brød smurt med olje og ringformede brød laget av fint mel, godt blandet og gjennomvætet med olje.

***w19.11* 22–23 avsn. 9**
Hva kan vi lære av 3. Mosebok?

9 ***Punkt 2: Vi tjener Jehova fordi vi er takknemlige mot ham.*** For å belyse dette skal vi nå se nærmere på fellesskapsofrene, et annet viktig trekk ved den sanne tilbedelse i det gamle Israel. I 3. Mosebok leser vi at en israelitt kunne ofre et fellesskapsoffer «som et uttrykk for takknemlighet». (3. Mos 7:11–13, 16–18) Den som kom med dette offeret, gjorde det ikke fordi han måtte det, men fordi han ønsket det. Dette var altså et frivillig offer som den enkelte ga fordi han elsket sin Gud, Jehova. Han selv, familien hans og prestene spiste kjøttet av det ofrede dyret. Men visse deler av dyreofferet ble gitt til Jehova og bare ham. Hvilke deler var det?

(3. Mosebok 7:13–15) Sammen med disse brødene skal han bære fram ringformede,

syrede brød og de fellesskapsofrene han gir som takkoffer. **14** Han skal bære fram ett brød av hver type som en hellig andel til Jehova. Det skal tilhøre den presten som stenker blodet fra fellesskapsofrene på alteret. **15** Kjøttet av de fellesskapsofrene han gir som takkoffer, skal spises den dagen han ofrer det. Han skal ikke spare noe av det til neste morgen.

***w00* 15.8. 15–16 avsn. 15**
Ofre som behaget Gud

15 Et annet frivillig offer var som sagt fellesskapsofferet, som er beskrevet i 3. Mosebok, kapittel 3. Navnet kan også oversettes med «fredsoffer». På hebraisk innebærer ordet «fred» mye mer enn bare det at det ikke er krig eller uro. «I Bibelen sikter det til dette og også til en tilstand eller et forhold som innebærer fred med Gud, medgang, glede og lykke.» (Boken *Studies in the Mosaic Institutions*) Fellesskapsofrene ble altså ikke frambåret for å oppnå fred med Gud, som for å blidgjøre ham, men for å gi uttrykk for takknemlighet for eller glede over den velsignede tilstand av fred med Gud som de som er godkjent av ham, befinner seg i. Prestene og den som kom med offeret, spiste av offeret etter at blodet og fettet var blitt ofret til Jehova. (3. Mosebok 3:17; 7:16–21; 19:5–8) På en vakker og symbolsk måte hadde den som frambar offeret, prestene og Jehova Gud del i et måltid sammen, noe som stod for det fredelige forholdet dem imellom.

(3. Mosebok 7:20) Men en person som er uren og spiser kjøtt fra fellesskapsofferet, som er til Jehova, skal utryddes fra sitt folk.

***w00* 15.8. 19 avsn. 8**
Lovprisningsofre som behager Jehova

8 Hva med den personen som frambar offeret? Loven sa at hvem som helst som kom fram for Jehova, måtte være ren og ubesmittet. En som av en eller annen grunn var blitt uren, måtte først frambære et syndoffer eller et skyldoffer for å komme i en ren stilling innfor Jehova igjen, slik at Han kunne godkjenne hans brennoffer eller fellesskapsoffer. (3. Mosebok 5:1–6, 15, 17) Forstår vi hvor viktig det er at vi alltid står i en ren stilling innfor Jehova? Hvis vi vil at Jehova skal godkjenne vår tilbedelse, må vi være snare til å rette på det vi har gjort, når vi har brutt Guds lover. Vi bør være raske til å benytte oss av den hjelpen Gud gir oss i form av «menighetens eldste» og 'sonofferet for våre synder', Jesus Kristus. – Jakob 5:14; 1. Johannes 2:1, 2.

Let etter åndelige perler

(3. Mosebok 6:13) Ilden på alteret skal alltid brenne. Den må ikke slokne.

***it*-1 1022 avsn. 2**
Ild

Tabernaklet og templet. Det ble brukt ild i forbindelse med tilbedelsen ved tabernaklet og, senere, i templet. Hver morgen og «mellom de to kveldene» skulle øverstepresten brenne røkelse på røkelsesalteret. (2Mo 30:7, 8) Guds lov krevde at ilden på brennofferalteret skulle brenne uopphørlig. (3Mo 6:12, 13) Det tradisjonelle jødiske syn at ilden på alteret opprinnelig ble antent mirakuløst av Gud – en oppfatning som har stor tilslutning – finner ikke støtte i Bibelen. Ifølge de instrukser som Jehova Gud opprinnelig gav Moses, skulle Arons sønner «gjøre opp ild på alteret og legge ved til rette på ilden» før de la offeret på alteret. (3Mo 1: 7, 8) Først på et senere tidspunkt, en tid etter innsettelsen av det aronittiske presteskap, og dermed etter at innsettelsesofferet var blitt frambåret, kom det en ild fra Jehova, trolig fra skyen over tabernaklet, som fortærte det offeret som da lå på alteret. Den mirakuløse ilden antente således ikke veden på alteret; hensikten med denne ilden var å «fortære brennofferet og fettstykkene på alteret». Den ilden som fra da av brant på alteret, kunne naturligvis betraktes som en blanding av ilden fra Gud og den ilden som allerede brant der fra før. (3Mo 8:14 til 9:

24) På lignende måte fortærte mirakuløs ild fra Jehova de ofrene som ble frambåret like etter Salomos bønn ved innvielsen av templet. – 2Kr 7:1; se også Dom 6:21; 1Kg 18:21–39; 1Kr 21:26, hvor det fortelles om andre eksempler på at Jehova benyttet mirakuløs ild for å vise at han godtok sine tjeneres ofre.

(3. Mosebok 6:25) «Si til Aron og sønnene hans: 'Dette er loven om syndofferet: Syndofferet skal slaktes framfor Jehova på samme sted som brennofferet slaktes. Det er høyhellig.

***si* 27 avsn. 15**
Bibelens bok nummer 3 – 3. Mosebok

15 3) Et syndoffer blir krevd for uforsettlige synder, det vil si synder som blir begått av vanvare. Hva slags dyr som skal ofres, avhenger av hvem det er som har syndet – om det er presten, folket som et hele, en høvding eller et alminnelig menneske. I motsetning til de frivillige brennofrene og fellesskapsofrene som blir frembåret for enkeltpersoner, er syndofrene påbudt i loven. – 4:1–35; 6:17–23.

Bibellesning

(3. Mosebok 6:1–18) Jehova sa videre til Moses: 2 «Hvis noen synder og handler illojalt mot Jehova ved å bedra en annen person i forbindelse med noe som er overlatt til ham eller betrodd ham, eller han stjeler fra eller svindler en annen person, 3 eller han finner noe som er mistet, og lyver om det, og hvis han sverger falskt om en slik synd som han har begått, da skal han gjøre dette: 4 Hvis han har syndet og er skyldig, skal han gi tilbake det han har stjålet, det han har tatt ved utpressing, det han har svindlet til seg, det han var betrodd, eller det han fant etter at det hadde kommet bort, 5 eller hva som helst han har sverget falskt om. Han skal gi full erstatning for det og legge til en femtedel av verdien. Han skal gi dette til eieren den dagen det blir bekreftet at han er skyldig. 6 Og som et skyldoffer til Jehova skal han komme til presten med en feilfri vær av småfeet etter den fastsatte verdien. 7 Presten skal gjøre soning for ham framfor Jehova, og han skal bli tilgitt det som har ført til at han har pådratt seg skyld.» 8 Jehova sa til Moses: 9 «Gi Aron og sønnene hans denne befalingen: 'Dette er loven om brennofferet: Brennofferet skal ligge på ildstedet på alteret hele natten til om morgenen, og ilden på alteret skal holdes ved like. 10 Presten skal kle seg i embetsdrakten av lin og ha på seg underbuksene av lin nærmest kroppen. Han skal fjerne asken etter brennofferet som ilden har fortært på alteret, og legge den ved siden av alteret. 11 Så skal han ta av seg klærne, ta på seg andre klær og bære asken til et rent sted utenfor leiren. 12 Ilden på alteret skal holdes ved like. Den må ikke slokne. Hver morgen skal presten legge ved på ilden, legge brennofferet til rette over den og brenne fettet fra fellesskapsofrene over den. 13 Ilden på alteret skal alltid brenne. Den må ikke slokne. 14 Dette er loven om kornofferet: Arons sønner skal bære det fram for Jehova foran alteret. 15 En av dem skal ta en håndfull av det fine melet fra kornofferet og noe av oljen og all viraken som er på kornofferet, og han skal brenne det på alteret til en behagelig duft, som et påminningsoffer til Jehova. 16 Aron og sønnene hans kan spise det som er igjen av det. Det skal spises som usyret brød på et hellig sted. De skal spise det i forgården til møteteltet. 17 Det skal ikke bakes med noe som er syret. Dette er den delen jeg har gitt dem av mine ildofre. Det er høyhellig, på samme måte som syndofferet og skyldofferet. 18 Alle mannlige etterkommere av Aron kan spise det. Det er deres faste del av Jehovas ildofre i generasjon etter generasjon. Alt som kommer i berøring med dem, blir hellig.'»

30. NOVEMBER–6. DESEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOK 8–9

«Beviser for Jehovas velsignelse»

(3. Mosebok 8:6–9) Så førte Moses fram Aron og sønnene hans og vasket dem med vann. 7 Deretter tok han på Aron kjortelen, bandt beltet rundt ham, kledde ham i den ermeløse overkledningen og tok på ham efoden og festet den med efodens vevde belte, slik at den ble holdt på plass. 8 Han satte bryststykket på ham og la Urim og Tummim i bryststykket. 9 Så satte han turbanen på hodet hans, og på forsiden av turbanen satte han den skinnende gullplaten, det hellige innvielsestegnet, slik Jehova hadde befalt Moses.

(3. Mosebok 8:12) Til slutt helte han noe av salvingsoljen på Arons hode og salvet ham, så han ble helliget.

***it*-1 1038**
Innsettelse

Moses vasket Aron og hans sønner, Nadab, Abihu, Eleasar og Itamar (eller befalte dem å vaske seg selv), ved vaskekaret av kobber i forgården og tok på Aron de praktfulle klærne som øverstepresten skulle bære. (4Mo 3:2, 3) Den vakre drakten som Aron nå var kledd i, symboliserte de plikter og det ansvar som var forbundet med hans embete, og de egenskaper som var nødvendige ved utøvelsen av det. Deretter salvet Moses tabernaklet, dets inventar og redskaper og brennofferalteret og karet og de redskaper som skulle brukes i forbindelse med disse. De ble derved helliget, det vil si satt til side til tjenesten for Gud, og skulle utelukkende brukes i den forbindelse. Til slutt salvet Moses Aron ved å helle salvingsoljen på hans hode. – 3Mo 8:6–12; 2Mo 30:22–33; Sl 133:2.

(3. Mosebok 9:1–5) Den åttende dagen kalte Moses til seg Aron og sønnene hans og Israels eldste. 2 Han sa til Aron: «Ta en kalv til syndoffer og en vær til brennoffer, feilfrie dyr, og før dem fram for Jehova. 3 Men du skal si til israelittene: ‘Ta en geitebukk til syndoffer og en kalv og en ung vær, ett år gamle, feilfrie dyr, til brennoffer. 4 Ta også en okse og en vær til fellesskapsofre for å ofre dem framfor Jehova og et kornoffer blandet med olje. For i dag skal Jehova vise seg for dere.’» 5 Da tok de alt det Moses hadde gitt befaling om, og førte det fram foran møteteltet. Så kom hele folket og stilte seg framfor Jehova.

***it*-1 1039 avsn. 4**
Innsettelse

På den åttende dagen var prestene fullt ut bemyndiget og innsatt i sitt embete. De gjorde nå for første gang tjeneste uten hjelp fra Moses, idet de frambar sonofre for Israels nasjon, som hadde et særlig stort behov for renselse, ikke bare på grunn av sin medfødte synd, men også på grunn av sin ulydighet i forbindelse med gullkalven, som hadde vakt Jehovas mishag. (3Mo 9:1–7; 2Mo 32:1–10) Etter at de nyinnsatte prestene for første gang hadde utført tjeneste ved å frambære ofre, gav Jehova til kjenne at han godkjente dem, og bekreftet deres innsettelse i embetet ved å sende en mirakuløs ild, uten tvil fra skystøtten over tabernaklet, som fortærte resten av offeret på alteret. – 3Mo 9:23, 24.

(3. Mosebok 9:23, 24) Til slutt gikk Moses og Aron inn i møteteltet og kom ut og velsignet folket. Jehovas herlighet viste seg da for hele folket, 24 og ild gikk ut fra Jehova og slukte brennofferet og fettstykkene på alteret. Da folket så det, ropte de høyt av glede og kastet seg ned med ansiktet mot jorden.

***w19.11* 23–24 avsn. 13**
Hva kan vi lære av 3. Mosebok?

13 ***Punkt 4: Jehova velsigner den jordiske delen av sin organisasjon.*** Tenk over det som skjedde i 1512 fvt. da tabernaklet ble satt opp ved fo-

ten av Sinai-fjellet. (2. Mos 40:17) Moses ledet den seremonien der Aron og sønnene hans ble innsatt som prester. Hele folket var samlet for å være vitne til at prestene frambar sine første dyreofre. (3. Mos 9:1–5) Hvordan viste Jehova at han godkjente det nyinnsatte presteskapet? Da Aron og Moses velsignet folket, fikk Jehova ild til å sluke det som var igjen av offeret på alteret. – **Les 3. Mosebok 9:23, 24.**

Let etter åndelige perler

(3. Mosebok 8:6) Så førte Moses fram Aron og sønnene hans og vasket dem med vann.

***w14* 15.11. 9 avsn. 6**
Hvorfor vi må være hellige

6 Kravet om at Israels prester måtte være fysisk rene, har betydning for Jehovas folk i dag. De vi studerer Bibelen med, legger ofte merke til hvor rene møtelokalene våre er, og også hvor velstelte og velkledde vi er. Alle som skal gå opp på Jehovas opphøyde fjell – som står for tilbedelsen av ham – må i tillegg ha «et rent hjerte». (**Les Salme 24:3, 4**; Jes 2:2, 3.) Så selv om fysisk renhet er viktig, må vi også ha et rent sinn og et rent hjerte for å kunne utføre hellig tjeneste for Jehova. Det betyr at vi ofte må ransake oss selv, og noen må kanskje gjøre store forandringer for å være hellige. (2. Kor 13:5) For eksempel: En døpt person som med overlegg ser på pornografi, bør spørre seg selv: «Er jeg egentlig hellig?» Så må han sørge for at han får hjelp, slik at han kan slutte med denne moralsk forkastelige vanen. – Jak 5:14.

(3. Mosebok 8:14–17) Så førte han fram syndofferoksen, og Aron og sønnene hans la hendene på oksens hode. **15** Moses slaktet den og tok blodet på fingeren og strøk det på alle hornene på alteret og renset alteret for synd. Resten av blodet helte han ut ved foten av alteret. Slik helliget han alteret, så det kunne gjøres soning på det. **16** Deretter tok Moses alt fettet som var på innvollene, fettet på leveren og begge nyrene med fettet som var på dem, og han brente det på alteret. **17** Han lot resten av oksen med skinn, kjøtt og tarminnhold bli brent opp utenfor leiren, slik Jehova hadde befalt Moses.

***it*-2 379 avsn. 3**
Moses

Gud gjorde Moses til mellommann for lovpakten, den pakten han inngikk med Israel. Bortsett fra Jesus Kristus, som ble mellommann for den nye pakt, har ikke noe menneske noen gang stått i et så nært forhold til Gud. Med blod fra noen offerdyr stenket Moses paktsboken, som representerte Jehova som den ene part, og folket (utvilsomt representert ved de eldste) som den andre part. Han leste paktsboken for folket, som svarte: «Alt det Jehova har sagt, vil vi gjøre og være lydige mot.» (2Mo 24:3–8; He 9:19) Som mellommann fikk Moses det privilegium å føre tilsyn med byggingen av tabernaklet og framstillingen av de tilhørende redskapene etter de anvisninger Gud hadde gitt ham, og han fikk også det privilegium å innsette prestene i deres embeter og salvet i den forbindelse tabernaklet og øverstepresten Aron med den spesielle salvingsoljen. Han førte så tilsyn med de nyinnsatte prestene den første gangen de utførte offisiell tjeneste. – 2Mo, kap. 25–29; 3Mo, kap. 8, 9.

Bibellesning

(3. Mosebok 8:31 til 9:7) Så sa Moses til Aron og sønnene hans: «Dere skal koke kjøttet ved inngangen til møteteltet og spise det der sammen med brødet som er i innsettelseskurven, slik jeg fikk befaling om: 'Aron og sønnene hans skal spise det.' **32** Det som blir igjen av kjøttet og brødet, skal dere brenne opp. **33** I sju dager skal dere holde dere ved inngangen til møteteltet, helt til innsettelsesdagene deres er forbi, for det vil ta sju dager å innsette dere som prester. **34** Jehova befalte at vi skulle gjøre det vi har gjort i dag, for å

gjøre soning for dere. 35 Dere skal bli ved inngangen til møteteltet dag og natt i sju dager og oppfylle deres forpliktelse overfor Jehova, for at dere ikke skal dø. For det er den befalingen jeg har fått.» 36 Og Aron og sønnene hans gjorde alt det som Jehova hadde befalt gjennom Moses.

9 Den åttende dagen kalte Moses til seg Aron og sønnene hans og Israels eldste. 2 Han sa til Aron: «Ta en kalv til syndoffer og en vær til brennoffer, feilfrie dyr, og før dem fram for Jehova. 3 Men du skal si til israelittene: 'Ta en geitebukk til syndoffer og en kalv og en ung vær, ett år gamle, feilfrie dyr, til brennoffer. 4 Ta også en okse og en vær til fellesskapsofre for å ofre dem framfor Jehova og et kornoffer blandet med olje. For i dag skal Jehova vise seg for dere.'» 5 Da tok de alt det Moses hadde gitt befaling om, og førte det fram foran møteteltet. Så kom hele folket og stilte seg framfor Jehova. 6 Og Moses sa: «Dette er hva Jehova har befalt at dere skal gjøre, så Jehovas herlighet kan vise seg for dere.» 7 Moses sa til Aron: «Gå fram til alteret og bær fram syndofferet og brennofferet ditt og gjør soning for deg selv og for ditt hus. Bær så fram folkets offergave og gjør soning for dem, slik Jehova har befalt.»

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania